

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання
XX

№ 136 (2708).

ЧЕТВЕР,

15 Листопада
1979 року.Газета виходить
з 1939 рокуЦіна
2 коп.

З НАРАДИ ПАРТІЙНО- ГОСПОДАРСЬКОГО АКТИВУ ОБЛАСТІ

Є БУВ справжній екзамен для кожного спортсмена — участь у VII Спартакіаді УРСР. Своєю майстерністю мали нагоду продемонструвати представники колективів фізкультури, спортклубів, вихованці ДЮСШ та інші. Звідси і вимір масовості.

Нині в області — більше 1300 колективів фізкультури, які об'єднують 352 тисячі чоловік. До їх послуг 412 спортивних залів, 23 типових стадіони, 3 плавальні басейни, понад 3600 ігрових майданчиків та інших спортивних споруд.

За останні роки в якійсь мірі зріс якісний рівень підготовки спортсменів. Цього року 34 представники Кіровоградщини стали переможцями і призерами республіканських та Всесоюзних першостей, за роки п'ятиріччя підготовлено 65 майстрів спорту СРСР.

У ході першого і другого етапів VII літньої Спартакіади УРСР на старті вийшло понад 650 тисяч трудівників області. І ті, хто домогся найвищих результатів, завоювали право виступати на фінальних турнірах. Щасливими вони були для авангардівця Леоніда Левченка і вихованця «Болоса» Сергія Мезенцева, які стали бронзовими призерами в потрібному стрибку та з боротьби дзю-до. А член студентського спортивного товариства майстер спорту міжнародного класу Віктор Савчук, виборовши золоту нагороду на республіканській спартакіаді, додав до неї ще й бронзову медаль на всесоюзному турнірі борців класичного стилю. На спартакіадних змаганнях Леонід Левченко, Ольга Демеха та Любова Савенко виконали нормативи майстрів спорту. І якби з таким завзяттям, з такою відповідальністю, з виступали всі 190 учасників спартакіадних поєдинків, що ввійшли до складу збірної Кіровоградщини, багаж цього колективу був би вагомим.

А так ми маємо лише 595 очок і останню сходинку в турнірній таблиці VII Спартакіади УРСР.

Цей показник не тільки засмучує, а й дає привід для серйозної і принципової розмови про причини спаду в діяльності спортивних організацій області. І така розмова відбулася на обласній нараді, що розглянула питання про підсумки участі спортсменів Кіровоградщини в VII

Спартакіаді України і невідкладні завдання по усуненню недоліків у спортивно-масовій роботі.

ЩО Ж заважало нашій збірній зробити краще сходження? Передусім, певно, прорахунки ще на

легкої атлетики. І все ж зуміла принести всьому колективу найбільше залікових очок на спартакіаді — 135,5. Правда, планувалося мати на 112 очок більше. Але замість 60 легкоатлетів на фінали по-

тиви першого і п'ять — другого розряду.

І ніби у відповідь представникам Онуфріївського району переконливо прозвучав виступ на нараді секретаря парткому колгоспу імені Шевченка Улья-

нського району В. І. Крижанівського, що поділився досвідом будівництва спортивних споруд: — Нам дали завдання через три місяці збудувати стрілецький тир. Ми виділили кошти, мобілізували молодь. І у визначений строк доповіли керівникам району про виконання завдання. Так і стадіон здали в експлуатацію, інші спортивні майданчики.

На нараді гостро стояло питання будівництва нових та експлуатація наявних спортивних споруд. Їх ще не вистачає, особливо в селі.

Але ми маємо можливість працювати ефективніше.

На спортивно-масову роботу лише по лінії профспілок витрачається щороку 1 мільйон 30 тисяч карбованців. Здійснюються заходи для поліпшення роботи з кадрами. За останніх чотири роки кількість штатних фізкультурних працівників збільшилась на 126 чоловік і становить нині понад 1500 фахівців. Це — люди зі спеціальною освітою, спроможні допомогти молоді підвищити свій фізичний гарт і взяти нові спортивні висоти. Однак якість роботи багатьох тренерів лишається ще низькою. Якби всі вони проявили високою відповідальністю за доручену справу то й при наявних можливостях можна піти вперед. Приклад у цьому показують тренер спортклубу «Зірка» В. К. Іванець, його колеги М. І. Романенко, А. І. Котенко, М. І. Жеретяєв, М. С. Кукурюза, вихованці яких регулярно виступають на республіканських та всесоюзних змаганнях і стають призерами.

Виступаючи на Всесоюзній нараді ідеологічних працівників, член Політбюро, секретар ЦК КПРС М. А. Суслов сказав: «Постійну увагу потрібно й далі приділяти фізичному вихованню радянських людей, особливо підрастаючого покоління. Зміцнювати фізкультурний рух, поліпшувати умови для занять фізичною культурою і спортом, використовувати для цієї мети пропагандистське значення Олімпійських ігор 1980 року — обов'язок партійних, усіх громадських організацій, керівників підприємств і установ».

Тож на нараді підкреслювалось, що в усіх колективах фізкультури необхідно поліпшити ідейно-виховну і пропагандистську роботу «Від значка ГПО — до олімпійської медалі!» — під таким девізом повинні працювати всі фізкультурні організації! Олімпіада-80 — не тільки для олімпійців! Підвищення дисципліни й організованості, прищеплення кожному спортивному працівникові високого почуття відповідальності за доручену справу, ініціатива і енергія, творчий підхід дадуть змогу зробити новий крок уперед у поліпшенні спортивно-масової роботи. Олімпіада кличе до нових висот усіх — і рекордсменів, і початківців. Вона проєктує наперед тисячі заgonи, які мають рівнятися на олімпійців.

ВІД ЗНАЧКА ГПО — ДО ОЛІМПІЙСЬКОЇ МЕДАЛІ

першому етапі спартакіади. Тут, на змаганнях у колективах фізкультури колгоспів, підприємств, на районних і міських турнірах багато спортсменів не могли виконати розрядних нормативів. Приїжджали збірні районів на обласні змагання — знову низька віддача: спортсмени не приносили своїм командам навіть залікових очок.

Про яку масовість могла бути мова, коли головувальці не виставили на обласні змагання команд велосипедистів, стрільців, гирьовиків, а онуфріївці вже другий рік підряд не беруть участі в обласних змаганнях з багатоборства ГПО? Не було кого везти, бо ніде готувати висококласних спортсменів. Так і в Компаніївському, Устинівському районах. І тому фізкультурні активісти беруться репортувати вигаданими цифрами. Ми, звісно, не можемо переписувати такий показник: нині в області нормативи ГПО складають понад 140 тисяч робітників, колгоспників, студентів, учнів, 105 тисяч із них уже стали значківцями. І ось кращі з кращих приїжджають на обласні змагання, щоб узяти ще більші висоти. Та раптом їм записують нулі.

Саме так сталося з представниками II ступеня, які склали залік з кульової стрільби. Десять із 23 учасників змагань з багатоборства ГПО були попросту в ролі початківців, а не чемпіонами міст і районів. Перевірили велику групу допризовників, які мали документи значківців ГПО. Третина з них не підтвердила визначеного показника.

А саме в групах ГПО юнаки та дівчата мали здобути високий фізичний гарт, щоб потім далі підвищувати свою майстерність. Та нашим тренерам, як казав на нараді декан факультету фізвиховання Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна М. Й. Гасман, доводиться починати з нуля. Тому не повністю була укомплектована збірна області з

їхало лише 30. Решту не було рації делегувати на ці відповідальні змагання через низькі результати. Підвели збірну спартакіади, динамівці, представники «Локомотива» та «Трудових резервів», які на легкоатлетичних турнірах «завоювали» нулі. А був би такий ужинок, як планувався, легкоатлети зайняли б не дев'ять, а сьоме місце.

Вина передусім тут лягає на тренерів, які очолюють легкоатлетичні секції та групи. Таких фахівців в області більше 60. Всіх їх перевершив тренер спортклубу «Зірка» В. К. Іванець, вихованці якого дали команді 95 очок. Решта, як бачимо, справно одержувала заробітну плату, не дбаючи про підготовку висококваліфікованих спортсменів, які могли б увійти до складу збірної.

Неабияка вина в цьому і спеціалістів, що працюють у дитячо-юнацьких спортивних школах. Наприклад, 176 тренерів ДЮСШ області готують першорозрядників та кандидатів у майстри спорту втричі менше, ніж 47 їхніх колег з ДЮСШ профспілок.

Більшість промовців на нараді самокритично оцінювали прорахунки в роботі колективів фізкультури, висловлювали пропозиції. Онуфріївці ж, як і раніше, почали з виправдовувань — їм, мовляв, ніхто не допомагав, ніхто не сприяв — їм в будівництві спортивних споруд, і в організації змагань. А що вони, господарники, профспілкові, комсомольські та фізкультурні активісти, зробили для поліпшення становища, так і не зрозуміло. «Не приїхали на змагання, бо не було транспорту», «Не будують стадіон, бо немає документів...»

Такий підхід до розв'язання проблем не тільки в Онуфріївці. А звідси і результат: на фінальних змаганнях з багатоборства ГПО, що відбулися в Кіровограді, з 205 учасників лише три виконали норма-

тивні першого і п'ять — другого розряду.

І ніби у відповідь представникам Онуфріївського району переконливо прозвучав виступ на нараді секретаря парткому колгоспу імені Шевченка Улья-

новського району В. І. Крижанівського, що поділився досвідом будівництва спортивних споруд: — Нам дали завдання через три місяці збудувати стрілецький тир. Ми виділили кошти, мобілізували молодь. І у визначений строк доповіли керівникам району про виконання завдання. Так і стадіон здали в експлуатацію, інші спортивні майданчики.

Вміло використовуючи спортивні бази, шевченківці досягли успіху в масовості і майстерності — кожен четвертий колгоспник узяв участь у спартакіадних поєдинках, 109 юнаків і дівчат виконали нормативи комплексу ГПО.

По-діловому підійшли до розв'язання проблеми і в колгоспах імені Щорса, імені Фрунзе цього ж району. Не чекали, поки хтось збудує для них стадіон. Зуміли знайти і кошти, і спеціалістів-будівельників, згуртували ударні загони під час суботників і неділеньки. А тепер роблять ще один крок уперед — об'єднують зусилля спеціалістів, які поведуть молодь до взяття спортивних висот. Ульяновці вважають: щоб мати своїх тренерів, інструкторів по спорту, треба направляти своїх представників у вузи колгоспними стипендіями.

Чому б так не зробити онуфріївцям? У колгоспі імені Шевченка Ульяновського району два спеціалісти з високою освітою, які займаються виховною роботою з молодими спортсменами, а в Онуфріївському районі взагалі немає роботи по фізичному вихованню молоді справою другорядною.

Неабияку надію ми покладаємо на тих спортсменів, які підвищують свою спортивну майстерність у загальноосвітніх

школах області. Їм створюють дедалі кращі умови для занять фізкультурою і спортом. За прикладом бобринчан силами педагогічних та учнівських колективів, з участю шефів, громадських організа-

цій у багатьох навчальних закладах Ульяновського, Компаніївського, Новоукраїнського районів обладнано спортивні майданчики з твердим покриттям, де встановлено нестандартне устаткування.

На XXVIII Спартакіаді школярів України юні спортсмени області вибороли 12 других і 4 третіх місця, а в загальному командному заліку вийшли на четверте місце в третій групі областей. Найбільший успіх у баскетболісток — вони стали бронзовими призерами спартакіади.

А ось вузівські спортсмени знизили свою майстерність. Вихованці «Буревісника», стартувавши в 13 видах, здобули залікові очки лише в чотирьох. Наприклад, від Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування у фіналах спартакіади взяло участь лише п'ять студентів. Їхній внесок у копилку збірної області — 8 очок. А представники педінституту, де є факультет фізвиховання, дали всього 87 очок. І якби не авангардівці області (352 очка), збірна Кіровоградщини мала б ще гірші результати.

Слабо ведеться фізкультурно-оздоровча робота серед трудівників будівельних організацій, сфери обслуговування, транспорту, на підприємствах легкої, харчової промисловості, в торгівлі. Тут не практикують попередніх тренувальних заходів, нормативи комплексу ГПО юнаки та дівчата складають від випадку до випадку. Це не приносить бажаних результатів.

НА МІСЦЯХ є непоганий досвід роботи з підлітками. В Олександрії, наприклад, створено два спортивних дитячих клуби — «Факел» і «Кристал». Тут постійно влаштовують змагання на призи клубів «Золота шайба», «Шкіряний м'яч». Але досвід олександрійців ми пропагуємо ще погано.

Запрограмовані штрафи

«Завдання полягає в тому, щоб підняти рівень планування і господарювання, привести їх у відповідність з вимогами сучасного етапу — етапу розвинутого соціалізму, добитися значного підвищення ефективності суспільного виробництва, прискорення науково-технічного прогресу і зростання продуктивності праці, поліпшення якості продукції і на цій основі забезпечити неухильне підвищення економіки країни і добробуту радянського народу».

(З постанови ЦК КПРС і Рад Міністрів СРСР «Про поліпшення планування і посилення впливу господарського механізму на підвищення ефективності виробництва і якості роботи»).

ність праці — на 32. Успішно виконано й десяти-місячний план.

Кілька років підряд підприємство було збитковим. Не чекавши від нього нічого кращого й цині. Та за дев'ять місяців одержали 33 тисячі карбованців прибутку. Випустили вже понад 4 мільйони 250 тисяч умовних банок консервів — при річному плані 5 мільйонів.

Треба віддати належне ентузіазму заводчан. Відчувши зміни в організації праці, сприйнявши новий метод керівництва, вони в найгарячіший для овочівників місяць — вересень — за добу варили 50 тонн томату чи томатного соку, хоч при умові кращого оснащення технікою, транспортом і тарою могли б подвоїти продуктивність на цій операції. Багато у нас хороших, працюючих людей: Ганна Лопух, Євдокія Лімар, Марія Пестіка, Катерина Кобелко, Валентина Земцова, Марія Покісєнко, Лідія Мілютіна... Всіх не перелічимо.

На жаль, далеко не все залежить від колективу заводу. Зокрема, в стосунках із головним замовником — базою «Укронтбакалія».

Згідно з планом виробництва завод протягом року повинен випустити 16 видів продукції, а реалізувати їй же базі згідно з договором — близько 30 видів. І штрафують завод за недопоставку цукру і салатів, чорної смородини з цукром, деяких видів компотів. Але для виготовлення одних консервів на підприємстві немає устаткування, для інших — сировини на території району. Тож і виходить, що штрафи заводів запрограмовано заздалегідь.

Виникає запитання: яка вигода від тяганини зі штрафами консервникам, торговельникам, споживачам?

У вересні сталося щось неймовірне. У нас повили помідорів, прямо купами, а ні склопосуду, ні кришок, ні ящиків не було. База часто зволікає поставку банок (а на поставку ящиків на початку року колишні керівники навіть договору не уклали). Інша база, «Укрторггарм», відмовляється постачати ящики, бо, за її підрахунками, боргу нема. А насправді 10 000 ящиків недодали...

Словом, як у зачарованому полі. Складається враження, ніби консервний завод для торговельників — зайвий, набридлий клопіт, і вони тільки й думають, як від нього відмахнутися...

Не кращі справи і з дрібнішими замовниками — тими, кому «Укронтбакалія» випикує наряди на Знам'янський консервний завод. Так, Світловодський м'ясокомбінат замовив 55 тисяч умовних банок різних консервів. Уся продукція не вміститься в одному залізничному вагоні.

Отже, залишок її треба перевозити автомашинною. Відстань до Світловодська — сотні кілометрів. Дорого обходиться транспорт! А є замовники (іх усього 22), котрим потрібно 100 умовних банок. І по них доводиться гаяти машину за десятки кілометрів. Завод же середнє в авто-транспортного підприємства лише дві автомашини. І ними треба встигнути все: привезти сировину з поля, посуд і ящики, вивезти виготовлену продукцію замовникам. Ось тому й заважає цехи соками і настами, компотами і салатами, а транспорт лише завдає великих збитків. Думаєте, не знають про це на базі «Укронтбакалія»? Знають. Та яке їм до нас діло? Оштрафують — і квит. Не перший рік так. Ідуть наші консерви в інші райони та області. Нинішнього сезону у нас і помідори, і огірки, і соки, і компоти — першого сорту. Тому й дивно, що така ж продукція, завезена з Черкащини, Ірпизі, — Молдавії тощо, стоїть на прилавках знайомих магазинів, а свою ми змушені відправляти за тридцять земель, витрачаючи на транспорт чималі кошти.

На жаль, наша історія з базою тягнеться вже роками. І в наступному так не буде. Кожну цифру обмірковуватимемо згідно з постановою «Про поліпшення планування і посилення впливу господарського механізму на підвищення ефективності виробництва і якості роботи», приймаючи тільки такі умови співробітництва, які нам під силу, — перекладати гроші з однієї державної кишені в іншу без толку, у вигляді штрафів, — не велика мудрість.

Заводові потрібна велика допомога підприємства і «Укронтбакалія», і місцеві керівні органи. Тим більше, що намічається реконструкція підприємства, а сучасне оснащення придбати не легко — воно заздалегідь не було замовлено. Зміцнює нашу волю, м'ягчить прибутки, полегшає умови праці робітників — позбавимося лінійності кадрів, дрібніє сьогодні й кваліфікація спеціалістів, яких сьогодні обмаль.

Словом, багато попереду проблем, розв'язати які допомагає постанови ЦК КПРС «Про поліпшення планування і посилення впливу господарського механізму на підвищення ефективності виробництва і якості роботи».

Т. ІСПРАВНИК,
секретар партійної організації Знам'янського консервного заводу.

ФОТОРЕПОРТАЖ

У СТАТКУВАННЯ працює справно. Вчасно, згідно з графіком, з воріт комбінату виїжджають спеціальні машини з продукцією. Тож сьогодні Андрійович, як і завжди, задоволений. У нього, начальника млинярського цеху Кіровоградського комбінату хлібопродуктів № 2, щодня так. Зранку хвилювання, поки підуть перші міліграми борошна. А вже потім відлягає від серця.

— Хвилююся за звичкою, — каже Іван Андрійович Герасименко. — Господарство ж, бачите, яке велике, складне. І в ньому треба працювати вміло. Добре це виходить у комсомольсько-молодіжній бригаді змінного майстра Віри Філі...

Але даремно хвилюється Андрійович. Зміна проходить добре, без запитань. Хоча вона, ця зміна, трохи незвична. Сьогодні саме той день, коли (раз на декаду) замкрас устаткування, настає тиша. Дівчата виконують так звані «регламентні роботи»:

У бригаді тільки дівчата

регулюють техніку, переміняють де треба сита — словом, ремонтують. Ліна в цьому необхідності. Задля того, аби щодня виробляти по 20 тонн борошна. Це план. Та часто буває по сімдесят п'ять, сімдесять три, сімдесять п'ять тонн.

Ми оглянули цех, поцікавилися, за рахунок чого мають дівчата трудові успіхи. А секрет чіткої роботи в тому, що кожен із знайомих справу обслуговує техніку, вчасно проводить огляди її.

...Часу до кінця дня лишається небагато, і дівчата розходяться по робочих місцях, щоб уникнути в регламент. Поспішають, бо незабаром на вахту (вже виробляти одразу) заступить інша зміна. А їй потрібна підготовлена для цього техніка, і вона буде!

...З території хлібокомбінату виїжджає транспорт не тільки з борошном. Звідси в господарства Кіровоградщини, а також на птахофабрики ще кількох областей реєструють, відправляють комсомольців. 550 тонн цінного харчового продукту, збагаченого тваринним жиром, іде щодоби для потреб сільськогосподарства. Іде вчасно комсомольсько-молодіжній бригаді цеху, одна з іррацій на комбінаті хлібопродуктів № 2.

На знімках: передова виробничня комсомольсько-молодіжна бригада цеху ТІА-РЕНКО; комсомольсько-молодіжна бригада цеху, одна з іррацій на комбінаті хлібопродуктів № 2; начальник млинярського цеху Іван Андрійович ГЕРАСИМЕНКО і змінний майстер, групкомсорг комсомольсько-молодіжної бригади Віра ФІЛІ.

А. ШИЛОШИН.
Фото В. ГРИБА.

Б ОЙОВЕ хрещення обоє здобули на західному кордоні.

Після цього було пройдено сотні кілометрів фронтових доріг. Гільов і його бойові побратими втратили рахунок боям великим і малим, в яких їм доводилося брати участь у ті грізні дні літа і осені 1941 року. Та на все життя вкарбувалися в його пам'яті бої, що точилися на території Кіровоградської області, на річці Синюсі. Фашисти кидали проти наших десантників силу-силенну танків, гармат, мінометів, авіації і живої сили, намагалися знищити брига-

ду. Нелегко доводилось відбивати ті шалені ворожі атаки. Та десантники стояли не на життя, а на смерть. І з кожною відбитою атакою рідшали їх ряди.

Небагатьом десантникам пощастило вийти із цього пекла. Серед щасливчиків, що віцїли, був і контужений від вибуху ворожої бомби Георгій Гільов.

Одужавши, він потрапив на формування у Москву, звідки його направили у Центральний штаб партизанського руху.

ТЕМНА осіння ніч. Десять парашутистів на чолі з сержантом Гільо-

вим зайняли місце в літаку. Машина відірвалася від землі і взяла курс на захід.

Враз темряву ночі розсікла ліній траєкторії куль. — Перелітаємо лінію фронту, — донісся спокійний голос пілота.

Машина круто взяла вгору, і вибухи ворожих снарядів залишилися далеко позаду.

— Приготуватись до стрибків! — пролунала команда.

Першим стрибнув у п'ятому Гільов. За ним — уся група. Парашутисти з літаками, які потрібно було доставити партизанам загону під командуванням

Через 38 років

Сергія Федоровича Маликова, висадилися у заданому пункті Олевського району, що на Житомирщині.

Гільов не раз доводилось на чолі групи мінерів виконувати важливі завдання командування.

Назавжди залишився в пам'яті Георгія Петровича день 15 травня 1943 року, коли мінери вийшли на завдання по знищенню залізничної колії на перегонах між станціями Білоко-

ровичі і Олевськ. Виконавши його, народні месники повертались у розташування загону.

Іа фашистське командування вислало на місце вибуху бронепотяг і батальйон піхоти.

Зав'язався нерівний бій, у якому Гільова було двічі поранено. Стікаючи кров'ю, він потрапив у яму, наповнену дощовою водою. Тут його і підбрав житель села Чапаєвки, до- ставив у партизанське

з'єднання Сабурова. Звідти тяжкопораненого воїна було відправлено літаком у Москву, а потім — в Уфу.

Нині Г. П. Гільов живе в Світловодську. Комуніст часто виступає перед молоддю зі спогадами про буремні роки війни, розповідаючи про мужність, героїзм і відвагу своїх однопольчан, закликаючи юн- бути гідною бойової слави старших поколінь.

...Заликувавши рани, його український побратим

СЕМІНАР ПРОПАГАНДИСТІВ

У Будинку політосвіти обкому партії почав роботу обласний триденний семінар пропагандистів політгуртків «Наш Ленінський комсомол», «Молоді про партію», «Біографія В. І. Леніна».

Учасники семінару про-

слушали лекції з питань подальшого поліпшення ідеологічної роботи, одержали методичні поради по організації самостійної роботи слухачів, використанню елементів педагогіки і психології у пропагандистській роботі тощо.

ГОСТІ
З БОЛГАРІЇ

У Кіровограді перебуває молодіжна група туристів з НРБ, яку очолює голова Толбухівського бюро молодіжного туризму «Орбіта» Ілля Стратієв.

Болгарські друзі ознайомилися з містом, побували на заводі «Червона зірка». Вони зустрілися зі студентами Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, курсантами КВЛУ. Завтра туристи відбудуться на батьківщину.

— Досягнення соціалістичних країн у створенні оптимальних умов для духовного й фізичного розвитку дітей переконливо свідчать про те, що цілком реальна побудова

20 РОКІВ ТОМУ XIV СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ООН ПРИЙНЯЛА ДЕКЛАРАЦІЮ ПРАВ ДИТИНИ

Заради щастя дітей

суспільства, де теперішнє й майбутнє підрастаючого покоління забезпечене і гарантоване, — сказала в розмові з кореспондентом ТАРС Генеральний секретар Міжнародної демократичної федерації жінок М. Віре-Туомінен.

20 листопада 1959 року вперше в історії людства Організація Об'єднаних Націй прийняла Декларацію прав дитини. Діти всієї землі, гордіться в ній, незалежно від їхнього походження, кольору шкіри і соціального становища батьків мають право на здоров'я і розвиток, любов і розуміння, на захист і першочергову допомогу, на виховання в дусі дружби між народами. Відтоді минуло двадцять років. Останній з них — ювілейний — був оголошений Організацією Об'єднаних Націй Міжнародним роком дитини.

Кожному з нас ясно, підкреслила М. Віре-Туомінен, що становище дитини невіддільне від становища її близьких, її сім'ї, від умов життя всього суспільства, в якому вона перебуває. Діти зворушують нас особливо глибоко: адже дитина — це продовження нашого «я», її очима ми сподіваємось побачити майбутнє.

Проведення Міжнародного року дитини показало разом з тим, які глибокі перетворення необхідні в багатьох країнах світу для того, щоб права дитини, про які говориться в декларації, знайшли своє здійснення. Міжнародний рік дитини сприяв тому, щоб привернути увагу як урядів, так і широких кіл громадськості до становища дітей — до однієї з найгостріших проблем сучасності. В багатьох країнах пройшов ряд зустрічей, семінарів і дискусій, присвячених дітям і їхнім проблемам. Ми, жінки,

об'єднані в Міжнародній демократичній федерації жінок, заявила Генеральний секретар МДФЖ, не можемо приховати найглибшої тривоги і занепокоєння у зв'язку з тим, що в багатьох країнах світу принципи, проголошені Декларацією прав дитини, грубо порушуються. Сотні мільйонів дітей у світі живуть в умовах злиднів і постійних нестатків. Вони не мають можливості нормально харчуватися, ходити до школи. Змалку вони приречені на важку працю. Тільки в країнах Азії, Африки, Латинської Америки, за даними ЮНІСЕФ, 350 мільйонів дітей терплять від недоїдання, хвороб, злиднів. Лише одна дитина з п'яти отримує в цих країнах медичну допомогу. Дитяча смертність лишається дуже високою.

Справді трагічним є становище дітей, які живуть в умовах расизму та апартеїду, в умовах фашистських режимів, іноземної окупації. Це діти, позбавлені дитинства, позбавлені найелементарніших прав. Хто з нас без хвилювання і болю може думати про дітей Палестини, Південної Африки, Чилі? Та вони ж і викликають почуття гордості — це діти, чия людська гідність лишається незломленою, діти, які беруть разом із дорослими участь у боротьбі за життя, за краще майбутнє, продовжувала М. Віре-Туомінен.

Діти терплять від злиднів і несправедливості, вони є жертвами кризи, що загострюється і в промислово розвинутих капіталістичних країнах. На них тяжко позначається безробіття батьків, незабезпеченість і невпевненість у майбутньому. Засоби масової інформації в країнах, де діти отримують свідомість дітей пропагандою насильства і війни. Особли-

во скрутним є в цих країнах становище дітей етнічних меншостей: індіців, негрів, пуерториканців та інших. Їхня доля — голод, злидні та безправ'я. Всі ці проблеми були в центрі уваги конференції «За мирне й щасливе майбутнє всіх дітей», яка проходила в Москві у вересні 1979 року і яка стала найважливішою подією в Міжнародний рік дитини. Конференція підкреслила необхідність прийняття ООН Конвенції прав дитини, яка стала б міжнародним документом, обов'язковим для кожної держави, що ратифікувала його.

Захищати дитинство, заявили учасники конференції, неможливо, якщо дітям не буде забезпечено миру.

Конференція звернулася до урядів парламентів усіх країн, до ООН із закликом зробити все можливе, щоб забезпечити права дітей і серед них основне — право на саме життя, яке може бути забезпечене лише за мирних умов.

— І сьогодні, — заявила М. Віре-Туомінен, — мільйони жінок, об'єднаних у лавах МДФЖ, висловлюють своє обурення тим, що в Міжнародний рік дитини, коли все прогресивне людство, всі люди доброї волі виступають за те, щоб забезпечити мирне й щасливе майбутнє дітям нашої планети, мілітаристські кола виношують нові плани, спрямовані на посилення гонки озброєнь і загострення обстановки у світі. Члени МДФЖ висловлюють рішучий протест проти планів США розмістити на території Західної Європи нові ракети з ядерними боеголовками. Ці небезпечні плани являють собою серйозну загрозу справі миру в усьому світі, життю і щастю наших дітей. Їх мета — порушити

рівновагу сил, що склалася в Європі, забезпечити агресивному блоку НАТО військову перевагу. Лідери НАТО намагаються приховати від громадської думки в Західній Європі той факт, що ці ракети можуть нести нейтронні заряди. Якщо їх пустять у хід, школи, дитячі садки і парки збережуться — але тихими й пустими, бо їх маленькі господарі помруть нестерпною смертю. Хіба це не жахливо!

Жінки — члени МДФЖ звернулися з листами до президента США, до керівників Великобританії, ФРН, Голландії, Бельгії і закликали їх в ім'я священного права кожної людини, і передусім кожної дитини, — права на життя — розірвати порочне коло гонки озброєнь, не допустити розгортання нової ракетно-ядерної зброї в Західній Європі.

Гаряче вітаючи нові конструктивні пропозиції Радянського Союзу, що свідчать про прагнення зміцнити політичну розрядку і доповнити її розрядкою військовою, зміцнити довіря між державами з різними політичними системами, відзначила М. Віре-Туомінен, МДФЖ закликала політичних діячів Заходу здійснити невідкладні позитивні кроки у відповідь на новий вияв доброї волі з боку СРСР та інших країн соціалізму.

— Національні організації, що входять до складу МДФЖ, — сказала наприкінці М. Віре-Туомінен, — нині розгорнули велику діяльність, пояснюючи найширшим масам жінок у Європі значення радянських ініціатив, прагнучи розкрити очі на небезпеку, яку неминуче принесе розміщення нових ракет США, що перетворюють Європу у військовий полігон НАТО. Вони проводять мітинги і демонстрації, збирають підписи під закликом зупинити смерть, поки вона не ввійшла в наш дім. Кампанія протесту жінок у Західній Європі наростає. Ми глибоко переконані, що її успіх одначасно означатиме новий крок на шляху справжнього втілення в життя декларації прав наших дітей.

А. БУРДАНОВ,
кор. ТАРС.

Берлін.

ВІДГОМІН ІСТОРІЇ

В УЛЯНОВЦІ ВІДКРИВСЯ ІСТОРИКО-КРАЄЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ.

...Документи про заселення краю, гайдамаччину 1755—1757 років. На сте- лажах — серпи, наконес-ники сохи, жорна, старе- давні монети, селянське хатнє начиння сивої дав-нини.

Окремі експонати від- творюють історію цукро- вого заводу. Тут 1922 ро- ку був створений перший у районі комсомольський осередок. Через два роки пам'яті В. І. Леніна, робіт-ники підприємства віри-шили просити Радянський уряд присвоїти заводу і селищу ім'я вождя проле-таріату — В. І. Ульянова. Влітку 1924 року ЦК СРСР задовольнив це

ти не склали зброї. Багате матеріалів пов'язано з підпільною організацією «Червона зірка», що діяла у селі Вільховому. На стенді — портрет комсо- молки-підпільниці Валі Шевченко, розстріляної гітлерівцями. Її ім'я при- своєно першій Ульяно-вській середній школі. Тро- хи далі — партизанські листи, портрети земляків- мелоземельців, Героїв Ра- дянського Союзу.

Третій зал присвячений сьогоденню. Тут розпо- дається про славні діла хліборобів, що збирають чи не найвищі в області врожаї, про тваринників, про новобудови району.

А ініціатор створення цього музею і його орга- нізатор — учитель нашої школи Дмитро Маркозич Дресденко.

М. КОСАРЧУК,
десятикласник СШ № 2,
м. Ульяновка.

Десятикласниця Митрофанівської середньої школи Новгородківського району Таня ГРИГОР'ЄВА — відмінниця навчання, бере активну участь у громадсько- му житті. Таня — член редколегії шкільного «Комсо- мольського прожектора».

Фото С. ФЕНЕНКА.

ЦІКАВІ ЗНАХІДКИ

Влітку в нас, студентів історичного факультету Кі- ровоградського педагогіч- ного інституту, була пер- ша практика — археоло- гічна. Одна група майбут-ніх учителів-істориків зай- малася дослідженням груп- тового скіфського могиль-ника та двох курганних поховань поблизу м. Світ- ловодська. Інша група пра- цювала в селі Комаровому Кельменецького району Чернівецької області. Екс- педиції очолювали канди- дати історичних наук П. Т. Ковпаченко та Г. І. Смир- нова.

З перших днів роботи в Комаровому ми знайшли

черепки, кремінні вкладки від серпів, бронзову про- колку. Вони — свідки жит-тя людей IX—VIII столі-ття до нашої ери. Та найці- кавішими були розкопки залішків гробів стародав-ніх жителів. Тут ми виявили чимало уламків гончарних, кістяних, кремінних виробів, пополу. Знахідки ха- рактеризують культуру пе- редскіфського періоду на території Подністров'я і допомагають нам краще вивчити історичне минуле рідного краю.

С. КАРДАШ,
студент 22-ї групи іс- торичного факульте- ту КДП.

ЗУСТРИЛИСЬ БОЙОВІ ПОБРАТИМИ УКРАЇНЕЦЬ ДМИТРО МАКАРОВИЧ БОЦМАН З МІСТА ЖДАНОВА ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ І РОСІЯНИН ГЕОРГІЙ ПЕТРОВИЧ ГІЛЬОВ, УРОДЖЕНЕЦЬ НОВОСИБІРСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ЯКИЙ НИНІ ЖИВЕ В СВИТЛОВДСЬКУ.

Дмитро Боцман знову потрапив на фронт. Його на- правили в 21-у роту роз-відки 3-го повітряно-де-сантного корпусу. Воїн хо- робро бився на Кавказі, під Сталінградом, визво- ляв від фашистів Україну, Білорусію, Польщу, гро- мив ворога на його влас-ній території. Закінчив війну в Берліні, начальни-ком розвідки 350-ї стрі-лецької дивізії.

Батьківщина високо оці-нила ратний подвиг хороб-

рого сина українського народу, удостоївши його дев'ятнадцяти урядових нагород. Серед них — ор-дени Олександра Нев-ського, Вітчизняної війни першого ступеня, Черво-ної Зірки.

ПОНАД 30 років веде пошук своїх бойових побратимів — десантників Д. М. Боцман. Написав якому у Музей повітряно-десантних військ Радян-ської Армії, що у місті Рязані. І якими ж радісни-

ми іскорками засяяли очі колишнього гвардійця, ко-ли йому надіслали з му-зею адресу Г. Т. Гільова!

«Невже це той самий Гільов, з яким я починав свою службу у далекому 37-му?» — бентежила дум-ка.

І він пише листа у Світ-ловодськ...

Так музей допоміг роз-шукати бойового побрати-ма, якого втратив Д. М. Боцман у перші дні війни. Нинішнього, ювілейного

року, коли трудящі нашої багатонаціональної Бать-ківщини відзначають 325-річчя возз'єднання Укрзі-ни з Росією, друзі зустрі-лися. Через 38 років роз-луки...

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідуючий позаштат-ним відділом органі-заційно-масової робо-ти та військово-патри-стичного виховання Світловодського мі-ськомуніципального

З УСПІХОМ
ПРОХОДЯТЬ В
ОБЛАСТІ БИ-
СТУПИ ЦИГАН-
СЬКОГО ЕСТ-
РАДНОГО МО-
ЛОДІЖНОГО
АНСАМБЛЮ
«МЕЛОДІ РО-
МЕН» (ХУДОЖ-
НИЙ КЕРІВНИК
ОЛЕКСАНДР
ІВАНЕСКУ).

НА ЗНІМКУ:
ФРАГМЕНТ З
ТАНЦЮ.

Фото В. ГРИБА.

спорт

БОРІТЬБА КЛАСИЧНА

У ВУЗЬКОМУ КОЛІ

Протягом двох днів у приміщенні ДЮСШ обласного спорткомітету проходила традиційна відкрита першість області з класичної боротьби на приз нашого земляка чемпіона світу Д. Г. Посунька. В ній узяли участь понад 70 юнаків 1963—1964 років народження з Полтави, Кривого Рогу, Кременчука та Кіровоградщини. Переможцями у своїх категоріях стали кіровоградці М. Кривошеїн, А. Федоров, О. Гавва, Л. Дейнега, А. Гудак, А. Марченко, О. Шишненко, Ю. Шевкун, А. Андрієнко, криворізьці І. Войтехів, В. Славянов і новоміргородець І. Мазиленко.

У командному заліку на вищу сходинку п'єдесталу пошани піднялися представники обласної ради товариства «Грудві ре-

зерви», які набрали 58 очок. Друге місце посіли борці ДЮСШ відділу народної освіти з Новоміргорода. У них 44 очка. На два очка менше у спортсменів кіровоградського «Колоса», їм дісталася бронзова нагорода.

Наприкінці скажемо, що нинішні змагання були менш представницькими, ніж усі попередні. Невдало виступили борці ДЮСШ спортклубу «Зірки», їх на килимах було лише чотири. Тому й не дивно, що вони записали до свого активу тільки тринадцять очок і опинилися на сьомому місці (торік були третіми). У них, як ні у кожному іншому, є всі умови для культивування боротьби, адже школа спеціалізована.

Про ставлення керівників Кіровоградської № 3 та Новоукраїнської ДЮСШ до цього виду спорту свідчить і той факт, що вони зовсім не виставили команди на ці змагання. До речі, це вже повторюється другий рік підряд.

В. ШАБАЛІН.

СУБОТА

17 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гимнастика. 9.05 — Умілі руки. 9.35 — Худ. телефільм «Місце зустрічі змінити не можна». 5-а серія. 11.00 — «Ранкова пошта». 11.30 — Діалог. 12.00 — Це ви можете. 12.50 — Музичний абонемент. 13.30 — Тирасполь. 13.45 — «Сьогодні». 14.45 — Початок біографії. Док. телефільм. 15.45 — Народні мелодії. 16.00 — У світі тварин. 17.00 — Музична програма. 17.15 — Музичний фільм. 18.20 — С. Соловейчик. «Варгас». «Сім вітрів». Тележурнал. «Історія 1-а». «Вікторія». 19.05 — «Світловий простір». Тележурнал. 19.50 — «Цезар і Клеопатра». Тележурнал. 20.15 — Б. Шоу. Частина 1-а. 21.00 — «Час». 21.35 — «Цезар і Клеопатра». Частина 2-а. 22.40 — Вечірні мелодії.

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.00

Новини. 16.15 — Док. телефільм «36 радощів». 11.15 — Концерт камерної музики. 11.50 — «Чарівна калаша». Діалогова вистава. 12.40 — «Кінематограф». 13.40 — «Закон і ми». 14.10 — Музичний фільм «Пісні нації». 15.10 — «Суботній репортаж». 15.40 — «Вперед, орієнт!» 16.10 — «Комсомольська традиція». 16.55 — «Галузь досвід». 17.40 — Концерт. 18.05 — «Джордж». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — «Сьогодні». Міжнародний день студентів. 20.35 — «В ефірі — пісня». 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Худ. телефільм «Вічний пошук». 3 серія. По закінченні — новини.

НЕДІЛЯ

18 ЛИСТОПАДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 15.55 — Далі мандат. «Срібний дзвіночок». 16.15 — «Республіканська філармонія». Матиніа лікаря. 16.45 — «Дні за днем». 16.55 — «Сонечко». 17.30 — Соціальний позитив колективу шахтоуправління імені Леніна виступає з концертною програмою. Передача 4. 18.00 — Реклама. Оголошення. 18.30 — «Комсомольський характер». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — О. Гавва. 6-а симфонія. 20.05 — «Діалог». 20.50 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — По вулиці Нежданової.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00

Новини. 10.10 — «Нісення слів». 10.55 — Лауреати Державних премій СРСР 1979 року в галузі науки і техніки. 11.25 — М. Стрельников. «Холод». Вистава. 13.35 — «Хатинка-вертинка». 14.05 — «Доброго вам, здоров'я». 14.35 — «Експрес» на наш прохання. 15.20 — «Сьогодні». Літературна передача. 16.25 — «Слава солдату». 17.30 — Худ. телефільм «Пісні над хмарами». 18.30 — Концерт фортепіанної музики. 19.00 — Балетна сюїта. «Іспанський мініатюр». 20.30 — Док. телефільм. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Тележурнал «Соціальний класифікатор». По закінченні — новини.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

МОЗАІКА

Марафонське гоління

Досягнення, встановлене японським перукарем Ісао Цуті з швидкісного гоління, мабуть, так і не потрапить на сторінки книги небувалих світових рекордів Гіннеса. Минувало всього лише кілька тижнів відтоді як він умудрився поголити за годину 223 чоловік, затративши в середньому на одну персону 16 секунд. Рекорд Ісао Цуті ввійшов у книгу — він палив на час «змагання» студентів, заплативши кожному 3090 ієн за «бороду». І ось рекорд знову побито. Пальма першості перейшла до англійського перукаря Генрі Харлея.

„Купуйте шматочки надгробника“

Американське місто Мемфіс (штат Теннессі), де знаходиться могила «короля» рок-н-ролу Елвіса Преслі, який помер два роки тому, стало місцем справжнього

наломництва численних шанувальників його таланту. Цим не проминули скористатися всякого роду діла, а то й просто пройдисвіти, котрі намагаються погріти руки на «сувенірному бурмі», що провітає тут.

Свою частку від «золотої жарни», яка не бідніє, вирішив урвати і якийсь Вільям Карвіл — власник невеличкої майстерні по чистці одягу. Після того як останки славнозвісного співака були перенесені на нове місце і поховані в його маєтку, Карвіл придбав надгробну плитку з першої могили Преслі. Розпилявши майже двохтонний гранітний моноліт на тисячі дрібних шматочків, він оголосив про їх продаж по 80 доларів за кожний. Новий бізнес, за розрахунками спиртного підприємця одиного, дасть йому можливість збити кругленькіх грошей. Проте, як каже сам Карвіл, матеріальний бік справи для нього не головне. «Я просто хочу виставити собі вишивку, якщо не поділюся тим, що маю, з шанувальниками Елвіса», — заявив він кореспондентам.

В. КУХАРЕНКО,
кор. ТАРС.

Вашінгтон.

Всі раділи — з планом справились непогано, отже, за традицією кожному — премія.

Першим узяв слово голова місцевого профспілки:

— Ми вирішили виділити більші суми тим, хто має меншу зарплату. Причому, наші прибиральники — пісочники — п'ять п'ятівок у будинку відпочинку.

У старшого виконроба Леопольда Борисовича зупинилось серце. Мабуть, секунд п'ять стояло, а потім так закалатало, що аж жили на лобі повипинились.

— Як це так? Я у другому кварталі дав сто і сім десятків процента. На третій — теж немалий гак. Я бігаю, я вибиваю матеріали, нерви чиркаю...

— І одержуєте за це в чотирі рази більше ніж Меланія Олексіївна. Вона в час тридцять літ працює. Навесні йде на пенсію.

— От тоді хай і їде на курорт, хоч і на сто ро-

ків, — палав Леопольд Борисович.

Гроша місцевому, либень, не чув, як виступав по серце в грудях виконроба, і взяв зі столу блакитний конверт.

— Будь ласка, Меланію Олексіївну!!!

Леопольд Борисович вибі-

у коридор і почав шукати двері з написом «Керуючий». Сто разів заходив туди, а це раптом заблукав. Ага, ось вони!

Стоїть перед керуючим трестом і знову палять:

— Ось вам заява на розрахунок. Мене принизили! Мені авторитет підняли! Премію якійсь бабі дали, а я... Коротше, так — або я, або вона. Виб'йте!

Якось так — ти жилини керуючий мовчав, не

завдаючи погляду з розпаленого виконроба. Потім теж став паленіти. Тільки в керуючого, крім нервів, ще й голова була. Він подумав і сказав спокійно:

— То премія не за план. То місцевом свою допомогу жінці запропонував.

А ваша премія — в бух-

галерії. Завтра всіх, хто заслужив, відзначимо.

Виконроб простягнув руку до заяви. Але керуючий підсунув її ближче до себе.

— Ви що, передумали так швидко?

— Та ні... Я теж — захай їде ця жіночка, — пачав осідати. — Вона справді дуже баручка до роботи. І я, як член профспілки, завжди за... за тих, хто з нами йде вперед.

Керуючий підійшов до

СУМНІ РЕКОРДИ

РЕПЛІКА

Сьогодні я хочу повести мову про деяких молодих робітників кіровоградського заводу «Червопа зірка», які будують домагуються популярності. Ні, не в праці, не в спорті, не в художній самодіяльності, а в залісній пиятиці. «Геройство» їхнє вимірюється не тільки винятними чарками спиртного, а й кількістю відвідин міського медпункту.

Вже посели цього року «прославився» 23-річний Олександр Ложеник, який віддулав на веселі 400 грамів горілки і пошов у витверзник. Сюди протягом останніх двох років він потрапляє вчетверте.

Ровесник Олександра Сергій Шостак, виходивши 200 грамів оковити,

відвідав медпункт безрезультатно.

Трохи скромніші цифри ілюструють хмізні досягнення зовсім молодих заводчан Бориса Квікера, Сергія Наумова і Василя Александрова, які побували в загаданому міліцейському закладі лише по два рази...

На жаль, список зачеплених червонозориць комсомольського віку, яких підбрали на вулицях міста працівники медпункту, цим іменами не вичерпується. «Персоналії» у нас цього року: Володимир Касяненко, Сергій Метелкін, Олег Мамазат, Олександр Петюков та інші.

Мені здається, що в за-комі комсомолу «Червоної

зірки», в цехових комсомольських організаціях (а вони досить численні) не дають рішучої відсічі горезвісному Бахусу. Пиятика — це зло, з яким треба боротися не протоголами і лозунгами, а діловою повсякденною роботою комсомольського активу з кожним молодим винишкою. Треба залучати любителів спиртного до участі в суспільно корисних справах.

Не забуваймо, що від чарки до злочину — всього один крок. І йому необхідно запобігти сьогодні. Бо завтра може бути пізно...

О. ПІСКУНОВА,
інспектор по профілактиці Кіровоградського медпункту.

ПЕРЕТВОРЕННЯ ГІРСЬКОГО ВОСКУ

Щоб пройти курс лікування медичним гірським воском, жителю багатьох міст тепер не обов'язково їхати на примарські курорти: Бориславське озонитне рудоуправління почало поставляти його аптекам країни.

Озоніт має унікальні цілющі властивості. Наплавлений на тіло, він значно дощше, ніж лікувальні грязі чи парафіни, віддає тепло, водночас виділяючи активні біологічні речовини. Усе це сприяє поліп-

шенню кровообігу, посиленню обміну речовин, швидкому розсмоктуванню вогнищ запалення. Причому внаслідок своєї низької теплопровідності навіть дуже нагрітий озоніт не викликає опіків.

Ю. РОМАНОВ,
кор. ТАРС.

ПРЕМІЯ

ГУМОРЕСКА

у коридор і почав шукати двері з написом «Керуючий». Сто разів заходив туди, а це раптом заблукав. Ага, ось вони!

Стоїть перед керуючим трестом і знову палять:

— Ось вам заява на розрахунок. Мене принизили! Мені авторитет підняли! Премію якійсь бабі дали, а я... Коротше, так — або я, або вона. Виб'йте!

Якось так — ти жилини керуючий мовчав, не

завдаючи погляду з розпаленого виконроба. Потім теж став паленіти. Тільки в керуючого, крім нервів, ще й голова була. Він подумав і сказав спокійно:

— То премія не за план. То місцевом свою допомогу жінці запропонував.

А ваша премія — в бух-

галерії. Завтра всіх, хто заслужив, відзначимо.

Виконроб простягнув руку до заяви. Але керуючий підсунув її ближче до себе.

— Ви що, передумали так швидко?

— Та ні... Я теж — захай їде ця жіночка, — пачав осідати. — Вона справді дуже баручка до роботи. І я, як член профспілки, завжди за... за тих, хто з нами йде вперед.

Керуючий підійшов до

вікна, за яким височіли крани.

— Так, Меланія Олексіївна заслуговує похвали і премій. А на вашій дільниці... Отой дім ви абияк добували і тепер рапортуєте про дострокове виконання завдання. Бо хочете премій. Правда,

а потім уже нам, відповідальним...

— Бо вона раніше від усіх прийшла на цю будову. Відповідальною. І вмітала сміятися, як ви записували.

— Та повірте мені... я не знав, що то відкрили засідання місцевого. Я думав — підсумки кварталу.

— Підсумки життя. А ви сиділи й дрімали, і спали вам премія, а не обличчя фундаменту.

Але ж ви ще забули про будинок, який мали подарувати новоселам у першому кварталі.

— Я ж не собі, я для всіх... Ну, помилився. Хто не працює, той не помиляється...

— Якщо так, то хай на вашій заяві поставити резолюцію сама Меланія Олексіївна. Захоче вона у вашому вагончику підмітати — працюйте. Відмо-

там не обличчя зовнішня стінка фундаменту.

Але ж ви ще забули про будинок, який мали подарувати новоселам у першому кварталі.

— Я ж не собі, я для всіх... Ну, помилився. Хто не працює, той не помиляється...

— Якщо так, то хай на вашій заяві поставити резолюцію сама Меланія Олексіївна. Захоче вона у вашому вагончику підмітати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

тати — працюйте. Відмо-

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.
На українському мові.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

наша
адреса

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ
пропаганди — 2-45-36; відповідальний
секретар, відділ учнівської молоді —
2-46-87; відділ комсомольського життя,
відділ військово-патріотичного вихо-
вання та спорту — 2-45-35; фотолабо-
раторія — 2-56-65; нічна редакція —
3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Гніпки, 2.